

[Thisted Knudsen.]

disse interesse så hurtigt som muligt at få tilvejebragt den fornødne tillid og også den fornødne respekt om justitsministeriets administration. Denne tillid har efter mit skøn været undergravet.

Jeg er enig i de betragtninger, som det ærede medlem hr. Poul Møller har givet udtryk for. Der er ingen, der kan fortænke os i, at vi har det synspunkt, at det må være folketinget, der har bestemmelsesretten og også en vis kontrol med alle statens midler, uanset hvor små disse måtte være, og uanset hvor de måtte komme fra. Det har ikke været tilfældet, som det ærede medlem hr. Poul Møller gjorde opmærksom på, med politikassernes midler. Spilleets regler om statens midler må efter vor opfattelse på det pinligste overholdes, og det har ikke været tilfældet med de midler, der her er tale om. Jeg er derfor tilfreds med, at den højtærede justitsminister og dermed også regeringen samt det ærede medlem hr. K. B. Andersen har erklæret, at nu må dette forhold høre op. Man kan diskutere, hvornår nyordningen skal træde i kraft, men principielt er folketinget og regeringen enige i den hovedbetragtning, at nu bringes forholdet til endeligt ophør.

Justitsministeren har forsøgt et forsvar for sin handlemåde og navnlig med lys og lygte søgt efter en hjemmel herfor. Jeg lagde mærke til, at justitsministeren nu nævnede en lang række gamle bestemmelser. Jeg ved ikke, om de er fundet frem nu, eller om det er nogen, man har haft hængende på væggen i justitsministeriets kontorer; man fik i hvert fald indtryk af, at det var nogen, der var bragt frem til lejligheden. Efter min opfattelse var det meste af det juridisk set noget gammelt ragelse — for at bruge et Jensen-Brobysk udtryk. Ministeren henviser igen til plakaten af 1819, til en kancelliskrivelse og meget, meget andet. Det, der i virkeligheden har gjort et så dårligt indtryk, er, at et ministerium som justitsministeriet med landets mest fremragende juridiske hoveder har forsøgt at anvende en argumentation af den beskaffenhed. Det har gjort et uhyre slet indtryk i befolkningen og måtte efter mit skøn gøre det. Man skal jo have en akrobatisk hjerne, hvad jeg ikke har, for at følge med i den rent saglige, videnskabelige argumentation,

som der her er tale om. Jeg ville have været meget mere tilfreds, om den højtærede justitsminister havde haft fornøden kurage og havde skudt alt det, der hører hjemme på et juridisk museum, i baggrunden og sagt: der har i justitsministeriet været en vis praksis og en vis kutyme, og jeg, Hans Hækkerup, erkender, at jeg har udvidet denne praksis og denne kutyme. Tænk, om ministeren havde haft en sådan kurage, så havde vi alle kunnet forstå det, men det er det, vi ikke har kunnet.

Det ærede medlem hr. Poul Møller har været inde på de særlige tillæg, der er ydet til justitsministeriets embedsmænd. Det, vi andre er faldet over, er: hvis disse sager var gået den normale vej, måske gennem løningsrådet o. s. v., hvilken garanti har vi så egentlig for, at folketinget ville have stillet sig på samme måde f. eks. til departementschefens repræsentationstillæg? Jeg tvivler om, at man havde stillet sig på samme måde; vi tvivler om det, og derfor er det altså efter vort skøn helt ukorrekt, når justitsministeren benytter disse midler på den måde, som han har gjort, uden om de organer, som folketinget selv har etableret for at sikre sig, at hver krone, der gives ud af skatteydernes penge, meget nøje er overvejet, og at der er fuld saglig begrundelse herfor. Denne garanti har det høje folketing ikke over for disse tillæg.

Det kan ikke nytte noget, at den højtærede justitsminister henviser til en almindelig bemærkning i en kancelliskrivelse af 1844, hvori står, at udgifterne — det blev citeret — „ikke er politiet uvedkommende.“ Er det virkelig nødvendigt at benytte et citat som dette? Er det ikke politiet helt uvedkommende, når det kommer til stykket, at departementschefen og måske andre skal have tillæg i kraft af det embede, de har i justitsministeriet? Så skal man i hvert fald gå meget, meget vidt. Derfor kan vi ikke forstå, at den højtærede justitsminister kunne gå så vidt i sin administration af politikassernes midler, som han her har gjort.

Vi mener ikke, der har været tilstrækkelig hjemmel. Vi mener ikke, at folketinget har haft tilstrækkelig garanti for, at de bevillinger, der er givet, har haft en tilstrækkelig saglig begrundelse. Derfor måtte vi sammen med de konservative fremsætte